

POHOD PO STEKLASOVI POTI – 3. DEL

Že kar tradicionalno je, da je prvi pohod v januarju po Steklasovi poti. Tokrat nas je pričakal še tretji del poti, prva dva smo prehodili v preteklih dveh letih.

Celo noč je lilo kot iz škafo, a UTŽO-jevcem je vreme naklonjeno, zjutraj je dež prenehal. Pohodniki iz Temeniške doline smo se na zbirno mesto pred kulturnim domom v Šentrupertu pripeljali z avtobusom. Zbralo se nas je 42 pohodnikov. Po obveznem ogrevanju kolen in gležnjev smo krenili na pot.

Razgleda, kam nas bo vodila pot ni bilo, gorice pred nami so bile zavite v meglo oz. nizko oblačnost. Viki ne bi bil Viki, če nas ne bi pričel že kmalu po štartu seznanjati z lokalnimi zanimivostmi. Beri, čigava zidanica je ta, čigava ona... V Šentrupertu so med prebivalci naredili anketo, po čem je kraj znan. Rezultati so razkrili, da po kurah in avtomobilskih kljukah. Kje so tu kulturne znamenitosti?

Pot nas je vodila skozi vasi Kamnje (videla sem napis »najlepše urejena vas v občini« - ni mi jasno kaj so ocenjevali), Sela, na Jaršč. Za nekaj trenutkov se je med oblaki naredila luknja, pokazalo se je sonce, uzrli smo cerkvice na Veseli gori, Okrogu, Vihru. Bilo je prav mistično, ko so le cerkvice kukale iz beline megle. Žal nas je zopet zagrnila nizka oblačnost in razgleda ni bilo več, tako je ostalo dokler se nismo zopet spustili v dolino.

Jaršč je bil v železni dobi gradišče, zelo dobro se še vidi obrambni jarek. S svojimi 537 m je med višjimi vrhovi v občini. Tu smo si privoščili postanek za malico. Na pretoplo vreme za ta čas pa so nas opozorile trobentice, ki so se bahale v svoji lepoti.

Preko Ukenberga in Mrtvaškega hriba smo se povzpeli do cerkvice SV. Duha na Vihru.

Zanimiva je zgodba o imenu Mrtvaški hrib. Tu je zelo strmo pobočje in ko so pogrebci nosili krsto v dolino je enemu zdrsnilo, krsta je padla in ubila enega od pogrebcev. Tako je mrtvi ubil živega – pravi črni humor.

Cerkvica na Vihru je zelo majhna, skromna, znana je po freski Marije z detetom iz začetka 16. stoletja. Žal z vrha vi bilo nobenega razgleda na Šentrupert in Mirensko dolino, občudovali pa smo mogočno lipo, ki je zraščena kar iz petih lip.

Čakala nas je le še pot navzdol skozi vasi Hrastno in Vrh v Šentrupert. Postanek na Hrastnem smo imenovali »srečanje dobskih upokojencev«, kar nekaj jih je med nami. S preganjalcem prehlada je postregla njihova kolegica Ruža.

V dolini nas je pričakalo lepše vreme, ob potoku pa že prvi zvončki.

Dan smo zaključili na poznem kosilu v gostilni Frelih. Za nas so pripravili tudi presenečenje, pred nami je kuhar s tekočim dušikom naredil jagodni sladoled. Dušik, ki se je valil iz posode me je spominjal na oblak v katerem smo hodili.

Zopet je zmanjkalo časa za ogled zanimivosti kraja (pa ne kur in kljuk), še se bomo morali vrniti.

Hvala Viki in sopotniki, za še en lep pohod, in nasvidenje na prihodnjem.

Olga Pust